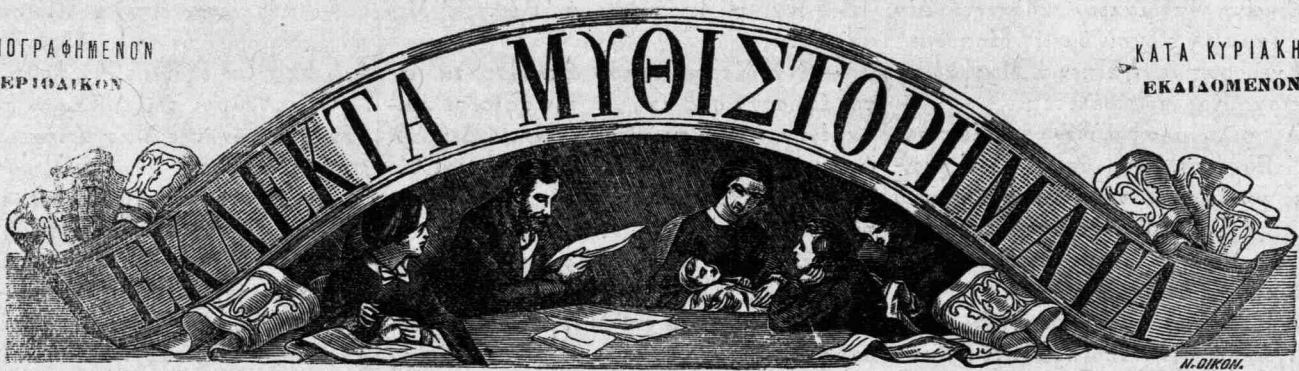

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΟΙΚΟΥ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

δός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ἡ τύχη μιᾶς χελιδόνος, διήγημα, μετάφρασις Αἰκατερίνης Ζίρκου. — Ὑπνωτισμός.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἡπαρχαῖς 6, τῷ ἐξωτερικῷ 10
ΦΥΛΑΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.

Αἰ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμεου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Κύριε Κοχονάς, εἶσαι ἓνας κατεργάρας. [Σελ. 213]

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια· ἴδε προηγουμένον φύλλον].

Ὁ Ἑρρίκος εἰσῆλθε μειδιῶν καὶ εὐχα-
ς ὡς πάντοτε.

— Δέσποινα, εἶπεν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δοκι-
άζουσι τὰ ἐορτάσιμα φορέματά των, ἐγὼ
ἔλθω νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν περὶ τῶν
ποθέσεών μου, τὰς ὁποίας πιστεύω ὅτι
ἀκολουθεῖτε νὰ θεωρῆτε καὶ ὡς ἰδικάς
ας. Δὲν ἔχει οὕτω ;

— Βεβαίως, δέσποτα. Τὰ συμφέροντά
ας δὲν εἶναι πάντοτε τὰ αὐτά ;

— Ναί, δέσποινα. Διὰ τοῦτο δὲ καί

ἦλθον νὰ σὰς ἐρωτήσω τί σκέπτεσθε περὶ
τῆς ἐπιμονῆς, μεθ' ἧς ὁ δούξ τοῦ Ἀλαν-
σὼν μὲ ἀποφεύγει, φθάσας ἄχρι τοῦ ση-
μείου τοῦ ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ προχθὲς εἰς
Ἅγιον Γερμανόν. Θέλει ν' ἀναχωρήσῃ μόνος,
καθ' ὅσον ὀλίγον ἀγρυπνοῦσιν ἐπ' αὐ-
τοῦ, ἢ δὲν θέλει ν' ἀναχωρήσῃ ; Ἡ γνώμη
σας, δέσποινα. θὰ συντείνῃ εἰς τὸ νὰ ἐ-
δραιώσῃ τὴν ἰδικήν μου.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει δίκαιον
ἀνησυχῶσα διὰ τὴν σιωπὴν τοῦ ἀδελφοῦ
μου. Καὶ ἐγὼ ἐσκεπτόμην περὶ τούτου
σήμερον ὅλην τὴν ἡμέραν. Φρονῶ δὲ ὅτι,
ἐπειδὴ μετεβλήθησαν αἱ περιστάσεις, με-
τέβαλε καὶ αὐτὸς γνώμην

— Δηλαδή, βλέπων ὅτι ὁ βασιλεὺς Κά-
ρολος ἀσθενεῖ καὶ ὁ Ἑρρίκος τοῦ Ἀνζιού
γίνεται βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, δὲν δυσα-
ρεστεῖται διαμένων ἐν Παρισίοις, ὅπως πα-
ραφυλάττῃ τὸ στέμμα τῆς Γαλλίας. Δὲν
ἔχει οὕτω ;

— Ἀκριβῶς.

— Ἔστω. Καὶ ἐγὼ αὐτὸ θέλω. Ἄς
μείνῃ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μεταβάλωμεν ρι-
ζικῶς τὸ σχέδιόν μας, διότι ὅπως ἀνα-
χωρήσω μόνος, ἔχω ἀνάγκην τριπλασίων
ἐγγυήσεων, ἢ ὅσων θὰ εἶχον ἂν ἀνεχώρουν
μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σας, οὕτινος ἡ παρουσία
μὲ ἐξησφαλίζει. Ὅ,τι δὲ μὲ ἐκπλήσσει εἶ-
ναι ἡ σιωπὴ τοῦ Δεμουῦ, ὅστις δὲν συν-

θίζει νὰ μένη ἐπὶ μακρὸν ἀδρανής. Δὲν ἐλάβετε καμμίαν εἰδησιν ὑμεῖς, δέσποινα ;

— Ἐγώ, βασιλεῦ ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ἐκπλαγείσα. Καὶ πῶς θέλετε ;...

— Ἀ, φίλη μου ! οὐδὲν φυσικώτερον τούτου. Εὐηρεστήητε, ὅπως μὲ εὐχαρίστησετε, νὰ σώσητε τὴν ζωὴν τοῦ μικροῦ Δελαμόλ... Τὸ παιδίον τοῦτο ἔπρεπε νὰ μεταβῇ εἰς Μάντην... καὶ ὅποιος ὑπάγει δύναται καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ...

— Ἀ ! ἰδοὺ τί μοὶ δίδει τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, τὴν ὁποίαν ἐζήτησαν ματαίως, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Εἶχον ἀφήσει τὸ παραθύρον ἀνοικτὸν καὶ εἰσελθοῦσα εὗρον ἐπὶ τοῦ δαπέδου εἰδός τι ἐπιστολῆς.

— Βλέπετε ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἐπιστολὴν ἐκ τῆς ὁποίας οὐδὲν ἐνόησα, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν οὐδεμίαν ἀπέδωκα σπουδαιότητα. Ἰσως ἔχω ἄδικον καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἔρχεται ἐκεῖθεν.

— Πιθανώτατον. Δύναμαι νὰ ἶδω τὴν ἐπιστολὴν ταυτην ;

— Βεβαίως, Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, καὶ ἔδωκεν αὐτῇ τὸ ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς τεθὲν φύλλον τοῦ χάρτου.

Ὁ βασιλεὺς ρίψας ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα εἶπε :

— Εἶναι τοῦτο τὸ γράψιμον τοῦ κυρίου Δελαμόλ ;

— Ἀγνοῶ, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα.

Ὁ χαρρακτὴρ τοῦ φαίνεται ἡλλοιωμένος.

— Ἀδιάφορον. Ἀς ἴδωμεν τί λέγει.

Καὶ ἀνέγνω :

« Δέσποινα, ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι κατεπείγουσα. » Περιμένω. »

— Ἀ ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος... Βλέπετε ; λέγει ὅτι περιμένει !

— Τὸ βλέπω, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

Ἀλλὰ τί θέλετε ;

— Σατανᾶ ! νὰ ἔλθῃ.

— Νὰ ἔλθῃ ! ἀνέκραζεν ἡ Μαργαρίτα, προσηλώσασα ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς τοὺς ἐκπεπληγμένους ὀφθαλμούς τῆς. Καὶ πῶς λέγετε ταῦτα, βασιλεῦ ; Εἰς τὸν ὅποιον ὁ βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ... ὅστις εἶναι σημειωμένος... ὅστις ἀπειλεῖται... Νὰ ἔλθῃ... λέγετε... εἶναι τοῦτο δυνατόν ;... αἱ θύραι εἶναι καλαί, δι' ἐκείνους...

— Οἱ ὅποιοι ἔφυγον διὰ τοῦ παραθύρου... ἠθέλετε νὰ εἰπῇτε ;

— Ἀκριβῶς, συνεπληρώσατε τὴν ιδέαν μου.

— Ἀλλ' ἀφοῦ γνωρίζουσι τὴν ὁδὸν τοῦ παραθύρου, ἄς ἐπαναλάβωσιν αὐτήν, καὶ ἀφοῦ δὲν δύνανται νὰ εἰσέλθωσι διὰ τῆς θύρας. Εἶναι ἀπλῶστατον.

— Τὸ πιστεύετε ; Εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ἐρυθριῶσα ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως, ὅτι θὰ ἔβλεπε πλησίον τῆς τὸν Δελαμόλ.

— Εἶμαι βέβαιος.

— Ἀλλά, πῶς ν' ἀναβῇ ; ἠρώτησεν ἡ βασιλίσσα.

— Καὶ τί ! δὲν ἐφυλάξατε τὴν σχολὴν κλίμακα, τὴν ὁποίαν σὰς ἔστειλα ; Ἀ ! τότε δὲν ἀναγνωρίζω τὴν συνήθη ὑμῶν προορατικότητα.

— Τὴν ἐφυλάξα, βασιλεῦ.

— Ἀξιόλογα.

— Καὶ τί διατάττει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ;

— Νὰ δέσετε αὐτὴν ἀπλῶστατα εἰς τὸν ἐξώστην σας καὶ νὰ τὴν ἀφίσετε κρεμαμένην. Ἄν ὁ περιμένων εἶναι ὁ Δεμού, ὡς πιστεύω... Ἄν εἶναι ὁ Δεμού καὶ θέλει ν' ἀναβῇ, θὰ ἀναβῇ ὁ ἄξιος ἐκεῖνος φίλος.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἑρρίκος, χωρὶς ν' ἀπολέσῃ τὸ σύνθημα φλέγμα του, ἔλαβε τὸ κηρίον καὶ ἐφώτιζε τὴν Μαργαρίταν ζητοῦσαν τὴν κλίμακα, ἣν δὲν ἐβράδυνε νὰ εὕρῃ ἐν τινὶ ἐρμαρίῳ τοῦ περιφήμου τιμωνίου.

— Εὐγε ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Τώρα, δέσποινα, ἂν δὲν ζητῶ πολλὰ ἐκ τῆς συγκαταθέσεώς σας, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ δέσητε τὴν κλίμακα ταύτην εἰς τὸν ἐξώστην.

— Καὶ διατί ἐγώ, καὶ ὄχι ὑμεῖς, βασιλεῦ ; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Διότι οἱ καλλίτεροι συνωμόται εἶναι οἱ συνετώτεροι. Ἡ θεὰ ἀνδρὸς θὰ ἐτρόμαξεν ἴσως τὸν φίλον μας. Ἐννοεῖτε ;

Ἡ Μαργαρίτα ἐμειδίασε καὶ ἔδωσε τὴν κλίμακα.

— Εὐγε ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος κρυπτόμενος ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης. Δειχθῇτε τώρα καλὰ καὶ κινήσατε ὀλίγον τὴν κλίμακα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Δεμού θὰ ἀναβῇ.

Καὶ πράγματι, μετὰ δέκα λεπτά, ἀνὴρ τις μεθύων ἐκ τῆς χαρᾶς, διεσκέλισε τὸν ἐξώστην, βλέπων δὲ ὅτι ἡ βασιλίσσα δὲν ἤρχετο εἰς προὔπαντησίν του ἔμεινε διστάζων. Ἀλλ' ἀντὶ τῆς Μαργαρίτας ἐπροχώρησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἀ ! εἶπεν ἐπιχαρίτως, δὲν εἶναι ὁ Δεμού, εἶναι ὁ κύριος Δελαμόλ. Καλὴν ἐσπέραν, κύριε Δελαμόλ ! Εἰσέλθετε λοιπόν, σὰς παρακαλῶ.

Ὁ Δελαμόλ ἔμεινε κεραυνόπληκτος. Ἰσως, ἂν δὲν ἐπάτει ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἀλλ' ἦτο ἔτι ἐπὶ τῆς κλίμακος, ἔπιπτε χαμαί.

— Ἐπιθυμήσατε νὰ ὁμιλήσετε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας διὰ κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν, κύριε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Τῷ ἐγνωστοποίησα τὰ πάντα καὶ ἰδοὺ αὐτός.

Ὁ Ἑρρίκος μετέβη ὅπως κλείσῃ τὸ παραθύρον.

— Σὲ ἀγαπῶ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, σφίγγασα θερμῶς τὴν χεῖρα τοῦ νέου.

— Καθήσαστε, κύριε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ἐκπνευθὼν καὶ δεῖξας ἔδραν εἰς τὸν Δελαμόλ. Τί ἔχετε νὰ μοὶ εἰπῇτε ;

— Ὅτι ἄφισα τὸν Δεμού εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως. Ἐπιθυμῶ δὲ νὰ μάθῃ ἂν ὁ Μωρεβὴλ ὁμίλησε καὶ ἂν ἐγνώσθῃ ἡ ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος παρουσία του.

— Ὅχι, ἀκόμη. Ἀλλὰ δὲν θὰ βραδύνῃ, ὥστε πρέπει νὰ σπεύσωμεν.

— Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ γνώμη του, βασιλεῦ. Καὶ ἂν αὐριον τὸ ἐσπέρας ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσὼν εἶναι ἔτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν, ὁ Δεμού θὰ τὸν περιμένῃ μετὰ ἑκατὸν πεντήκοντα ἀνδρῶν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀγίου Μαρκελλίου. Ἐτεροὶ δὲ πεντακῶσιοι θὰ περιμένωσιν εἰς Φοντενεβλώ. Ὅθεν θὰ ἦναι εὐκὸλον νὰ μεταβῇτε εἰς Βλοά, Ἀγγουλέμην καὶ Βορδώ.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος στραφεὶς πρὸς τὴν σύζυγόν του. Αὐριον τὸ ἐσπέρας ἐγὼ θὰ ἦμαι ἔτοιμος, θὰ ἦσθε καὶ ὑμεῖς ; Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Δελαμόλ προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν τῆς Μαργαρίτας μετὰ προφανοῦς αγωνίας.

— Ἐχετε τὸν λόγον μου, εἶπεν ἡ βασιλίσσα. Ὅπου δὴποτε μεταβῇτε, σὰς ἀκολουθῶ. Ἀλλὰ δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ὁ Ἀλανσὼν μετ' ἡμῶν. Μετ' αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει μέσος ὁρος : ἡ μᾶς ὑπηρετεῖ ἡ μᾶς προδίδει. Ἄν δισταῖ, ἄς μὴ κινήθωμεν.

— Ἐχει γινῶσιν τινα τοῦ σχεδίου τούτου, κύριε Δελαμόλ ; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Πρὸ τινων ἡμερῶν, ἔγραψεν αὐτῷ περὶ τούτου ὁ κύριος Δεμού.

— Ἀ ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, καὶ οὐδὲν μοὶ εἶπε.

— Δυσπιστεῖτε εἰς αὐτόν, δέσποτα, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Μὴν ἀνησυχῇτε καὶ ἔχω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτούς. Ἀλλὰ πῶς ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸν Δεμού ;

— Μὴν ἀνησυχῇτε περὶ τούτου, βασιλεῦ ! Δεξιόθεν ἢ ἀριστερόθεν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ὁρατῶς ἢ ἀοράτως, αὐριον κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν πρεσβευτῶν θὰ ἦναι καὶ αὐτός ἐκεῖ. Μία δὲ μόνη λέξις ἐν τῇ ἀντιφωνήσῃ τῆς βασιλίσσης θὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ ἂν συγκατατίθεσθε ἢ ὄχι, ἂν πρέπη νὰ φύγῃ ἢ νὰ σὰς περιμένῃ. Ἄν ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσὼν ἀρνήται, ζητεῖ μόνον δέκα πέντε ἡμερῶν προθεσμίαν, ὅπως ἀναδιοργανώσῃ τὸ σχέδιον ἐπ' ὀνόματί σας.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὁ Δεμού εἶναι πολὺτιμος ἄνθρωπος. Δύνασθε, δέσποινα, νὰ παρεμβάλλετε εἰς τὸν λόγον σας τὴν φράσιν, τὴν ὁποίαν περιμένει ὁ Δεμού ;

— Εὐκολώτατα, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα.

— Τότε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, αὐριον θὰ ἶδω τὸν Ἀλανσὼν. Ὁ Δεμού ἄς ἦναι εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἄς ἐννοήσῃ ἀπὸ μίαν λέξιν.

— Θὰ εἶναι, βασιλεῦ.

— Λοιπόν, κύριε Δελαμόλ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Φέρετε εἰς αὐτόν τὴν ἀπάντησιν. Θὰ ἔχετε βεβαίως ἐδῶ σιμὰ κανένα ἵππον, κανένα ὑπηρέτην ;

— Ὁ Ὀρθων μὲ περιμένει εἰς τὴν κρηπίδα.

— Πηγαίνετε νὰ τὸν εὕρετε, κύριε κόμη. Ἀλλ' ὄχι διὰ τοῦ παραθύρου. Τοῦτο εἶναι καλὸν ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ. Δύνανται νὰ σὰς ἴδωσι, καὶ ἐπειδὴ ἀγνοοῦσιν ὅτι ἦλθετε δι' ἐμέ, θὰ ἐκθέσῃτε τὴν ὑπόληψιν τῆς βασιλίσσης.

— Ἀλλὰ πόθεν, βασιλεῦ ;

— Ἄν δὲν δύνασθε νὰ εἰσέλθετε μόνος εἰς τὸ Λοῦβρον, δύνασθε νὰ ἐξέλθετε μετ' ἐμοῦ, ὅστις ἔχω τὸ σύνθημα. Θὰ τυλιχθῶμεν εἰς τοὺς μανδύας μας καὶ θὰ ἐξέλθωμεν ἀνευ δυσκολίας. Ἀλλως τε, ἐπιθυμῶ νὰ δώσω ἰδιαιτέρως τινὰς ὁδηγίας εἰς τὸν Ὀρθωνα. Περιμένιντε νὰ ἶδω μὴ ἦναι τις εἰς τοὺς διαδρόμους.

Καὶ ὁ Ἑρρίκος ἐξῆλθεν ὅπως κατο-

πτεύση τοὺς διαδρόμους, ἀφείς μόνον τὸν Δελαμόλ μετὰ τῆς βασιλίσσης.

— Καὶ πότε θὰ σᾶς ἐπανίδω; εἶπεν εἰς αὐτὴν ὁ νέος.

— Αὐρίον τὸ ἐσπέρας, ἂν φύγωμεν. Ἄλλην τινὰ ἐσπέραν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Κώδωνος, ἂν δὲν φύγωμεν.

— Κύριε Δελαμόλ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ἐπανελθὼν, δύνασθε νὰ ἔλθητε, οἱ διαδρόμοι εἶναι ἔρημοι.

Ὁ Δελαμόλ ὑπεκλίθη εὐσεβάστως ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης.

— Δόσατε αὐτῷ ν' ἀσπασθῇ τὴν χειρὰ σας, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ὁ κύριος Δελαμόλ δὲν εἶναι ἐκ τῶν συνήθων ὑπηρετῶν.

Ἡ Μαργαρίτα ὑπήκουσε.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, φυλάξατε καλῶς τὴν μεταξίνην κλίμακα, εἶναι πολυτιμώτατον ὄργανον διὰ συνωμότης, τοῦ ὁποίου δύνανται τις νὰ λάβῃ ἀνάγκην ἐν ἀπροσδοκῆτῳ τινὶ περιστάσει. Ἄγομεν, κύριε Δελαμόλ.

ΜΓ'

ΟΙ ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙ

Τὴν ἐπιούσαν πάντες οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων εἶχον μεταβῇ εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, δι' οὗ εἶχεν ὀρίσθῃ νὰ εἰσέλθωσιν οἱ Πολωνοὶ πρεσβευταί, οἵτινες καὶ δὲν ἐβράδυναν νὰ φανῶσι.

Πρῶτος τῶν πρεσβευτῶν ἦτο ὁ ἐπίσκοπος τῆς Κρακοβίας, φέρων τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ στολὴν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἥμισυ στρατιωτικὴν, ἀπαστράπτουσιν ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων. Ὁ λευκὸς αὐτοῦ ἵππος ἐφαίνετο πνέων πῦρ. Οὐδεὶς θὰ ἐπίστευεν ὅτι τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο ζῶον ἀπὸ ἐνὸς μηνὸς διήνυσε δέκα πέντε λεύγας κατ' ἐκάστην καὶ ἐν ὁδοῖς, ἃς ἡ κακοκαιρία εἶχε καταστήσει σχεδὸν ἀβάτους.

Παρὰ τὸν ἐπίσκοπον ἐβάδιζεν ὁ παλατίνος Λάσκος, ἄρχων ἰσχυρὸς, συγγενὴς τῶν βασιλέων τῆς Πολωνίας, πλούσιος δὲ καὶ ὑπερήφανος ὡς βασιλεὺς.

Μετὰ τοὺς δύο τούτους, οὓς συνώδευον δύο ἕτεροι παλατῖνοι ἐκ τῶν πρώτων τῆς Πολωνίας, ἤρχετο πλῆθος κυρίων Πολωνῶν, ὧν οἱ ἵπποι κεκαλυμμένοι διὰ μεταξίνου ὑφάσματος, κεντημένου διὰ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, ἐπέσυρον τὴν κοινὴν ἐπιδοκιμασίαν.

Ἡ Αἰκατερίνα ἤλπιζεν ἄχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ὅτι ἡ ὑποδοχὴ θὰ ἀνεβάλλετο. Ἀλλ' ὅτε τῆς ἡμέρας ἐπιστάσης, εἶδε τὸν Κάρολον κάτωχρον ὡς πτώμα, νὰ ἐνδύῃ τὴν βασιλικὴν πορφύραν, ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ φανῇ ὑποκύπτουσα εἰς τὴν σιδηρὰν ἐκείνην θέλησιν.

Ἡ μεγάλη αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς ἐν τοῖς ἀνακτόροις εἶχεν ἐτοιμασθῇ, ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ τοιαῦται ὑποδοχαὶ ἐγένοντο συνήθως δημοσίᾳ, οἱ φρουροὶ διετάχθησαν νὰ ἀφίσωσιν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον.

Τὸ πλῆθος ἐπλημμύρισε λοιπὸν τὰς τε αἰθούσας καὶ τὴν αὐλὴν τοῦ Λούβρου. Μεταξὺ δὲ τῶν εἰσελθόντων ἐφαίνοντο καὶ πολλοὶ φέροντες μακροὺς μανδύας καὶ συνεννοούμενοι διὰ νευμάτων ἢ χειρονομιῶν ὅταν ἦσαν μακρὰν, ἢ συνομιλοῦντες

χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὅταν ἦσαν πλησίον ἀλλήλων. Πάντες δ' οὗτοι ἐφαίνοντο λαμβάνοντες διαταγὰς παρὰ τινος σεβασμίου γέροντος, οὗτινος οἱ μέλανες καὶ σπινθηροβολοῦντες ὀφθαλμοὶ μεθ' ὅλην τὴν κατὰ λευκὸν κόμην του, ἐπρόδιδον μεγίστην ἐνεργητικότητα. Καὶ πράγματι, ὁ γέρων οὗτος εἶχε κατορθώσει νὰ εἰσέλθῃ ἐκ τῶν πρώτων ἐν τῷ Λούβρῳ καὶ νὰ τοποθετηθῇ ὀπισθεν τῶν πρεσβευτῶν καὶ ἀπέναντι τῆς Μαργαρίτας καὶ τοῦ Ἑρρίκου τῆς Ναβάρρας.

Ὁ Ἑρρίκος, γνωρίζων παρὰ τοῦ Δελαμόλ ὅτι ὁ Δεμουὺ ἐμελλε νὰ παρευρεθῇ μετρημισμένος ἐν τῇ ὑποδοχῇ, παρετήρει προσεκτικῶς πάντας. Ἐπὶ τέλους τὰ βλέμματά του συνήντησαν τὰ τοῦ γέροντος, ὅστις δι' ἐνὸς σημείου τὸν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ζητούμενος.

Ἡ Μαργαρίτα εἰς τὸ οὖς τῆς ὁποίας ὁ Ἑρρίκος ἐψιθύρισε λέξεις τινάς, παρετήρησε τὸν γέροντα, εἶτα περιέφερε τὸ βλέμμα ἐν τῇ αἰθούσῃ ζητοῦσα τὸν Δελαμόλ, ἀλλὰ ματαίως. Ὁ Δελαμόλ δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ἡρξαντο αἱ προσφωνήσεις. Ἡ πρώτη ἀπηυθύνετο εἰς τὸν βασιλέα, οὗ ὁ Λάσκος ἐν ὀνόματι τῆς Διαιτήτης, ἐζήτηε τὴν συγκατάθεσιν, ὅπως τὸ στέμμα τῆς Πολωνίας προσενεχθῇ εἰς ἓνα τῶν υἱῶν τῆς Γαλλίας.

Ὁ Κάρολος διὰ λόγου βραχείας καὶ κατηγορηματικοῦ ἐπαρουσίασε τὸν ἀδελφόν του Ἑρρίκον τοῦ Ἀνζιού, οὗτινος ἐζήρε τὴν γενναϊότητα. Ὁ βασιλεὺς ἐλάλει γαλλιστί, διερμηνεὺς δὲ μετέφραζον ἐκάστην τοῦ λόγου αὐτοῦ περίοδον. Ἐνὸς δὲ ὁ διερμηνεὺς ἐλάλει, ὁ βασιλεὺς ἔφερε τὸ ρινόμακτρον εἰς τὸ στόμα, εἶτα δὲ ἀπέσυρεν αὐτὸ ἔχον κηλίδας αἱματος.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ βασιλικοῦ λόγου, ὁ Λάσκος στραφεὶς πρὸς τὸν Ἑρρίκον τοῦ Ἀνζιὸς οὗ καὶ ὑποκλιθεὶς ἐλάλησε λατινιστί, εἰπὼν ὅτι προσήνεγκεν αὐτῷ τὸν θρόνον ἐν ὀνόματι τοῦ πολωνικοῦ ἔθνους.

Ὁ δούξ ἀπήντησεν ἐπίσης λατινιστί, μᾶτην προσπαθὼν νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησιν του, ὅτι ἐδέχετο εὐγνωμόνως τὴν ἀπονέμομένην αὐτῷ τιμὴν.

Ἐνῷ δ' οὗτος ἐλάλει, ὁ Κάρολος ἔμενεν ὀρθὸς ἔχων τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα καὶ τὰ ὄμματα ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένα, ἀπειλητικὰ, ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ ἀετοῦ.

Τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀνζιού σιγήσαντος, ὁ Λάσκος ἔλαβε τὸ πολωνικὸν στέμμα, ὅπερ εἶχον φέρε ἐκεῖ ἐπὶ προσκεφαλαίου ἐξ ἐρυθροῦ βελούδου, καὶ ἐνῷ δύο τῶν πολωνῶν εὐπατριδῶν περιέβαλλον τὸν δούκα τὴν βασιλικὴν πορφυράν, αὐτὸς ἔθετο τὸ στέμμα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Καρόλου.

Ὁ Κάρολος ἐνευσεν εἰς τὸν ἀδελφόν του, καὶ ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού προσελθὼν ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν του. Τότε ὁ Κάρολος ἔθετο τὸ στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ δουκὸς καὶ οἱ δύο βασιλεῖς ἀντήλλαξαν ἀσπασμὸν πλήρη μίσους, οὗ ὅμοιον οὐδέποτε ἀντήλλαξαν ἀδελφοί.

Τούτου γενομένου, κηρύξ τις ἀνέκραξε: « Ὁ Ἀλέξανδρος-Ἐδουάρδος-Ἑρρίκος τῆς Γαλλίας, δούξ τοῦ Ἀνζιού, ἐστὲν ὁ φη βασιλεὺς τῆς Πολωνίας. Ζήτω ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας ».

Καὶ πάντες οἱ παρευρισκόμενοι ἐπανελάβον τὴν κραυγὴν: Ζήτω ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας!

Τότε ὁ Λάσκος ἐστράφη πρὸς τὴν Μαργαρίταν, ἧς ὁ λόγος εἶχεν ὀρίσθῃ τελευταῖος. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τοῦτο ἐγένετο ὅπως δοθῇ αὐτῇ εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξῃ τὸ πνεῦμά της, περιέμενον ἀνυπομόνως νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν, ἣν αὐτὴ ἐμελλε νὰ ἐκφωνήσῃ λατινιστί, καὶ ἦν ὡς γνωστὸν εἶχε συνθέσει ἡ ἰδίᾳ.

Ὁ λόγος τοῦ Λάσκου ἦτο αὐτόχρομα ἐγκώμιον. Καὶ τοὶ Σαρμάτης, εἶχε θαμβωθῇ καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν θεληγέτρων τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας. Τὸν λόγον του ἐχειροκρότησαν πάντες οἱ ἐννοοῦντες τὴν λατινικὴν, ὡς συμμεριζόμενος τὴν γνώμην τοῦ ῥήτορος, καὶ πάντες οἱ μὴ ἐννοοῦντες ὡς θέλοντες νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι ἐνόησαν.

Ἡ Μαργαρίτα ἐποίησε χαριστάτην ὑπόκλισιν εἰς τὸν Σαρμάτην, ἤρξατο λέγουσα λατινιστί, ὡς ἀπαντῶσα δῆθεν εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἔχουσα τὰ ὄμματα αὐτῆς προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ Δεμουὺ:

« Ἡ ἀπροσδόκητος ἐν τῇ αὐλῇ ταύτῃ παρουσία σας θὰ ἐπλήρου χαρὰς ἐμέ τε καὶ τὸν σύζυγόν μου, ἂν δὲν συνεπήγετο μεγίστην δυστυχίαν, ἥτοι τὴν ἀπώλειαν οὐ μόνον ἀδελφοῦ, ἀλλὰ καὶ φίλου ».

Οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν διφορούμενοι. Ἀποτεινόμενοι εἰς τὸν Δεμουὺ, ἠδύναντο ν' ἀποδοθῶσιν καὶ εἰς τὸν Ἑρρίκον τοῦ Ἀνζιού. Ὡς ἐκ τούτου καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος ὑπεκλίθη ἐκδηλῶν τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ὁ Κάρολος δὲν ἐνθυμεῖτο ὅτι ἀνέγνωσε τοὺς λόγους τούτους ἐν τῇ εἰς αὐτόν ὑποβληθείσῃ ἀντιφωνήσει, ἀλλὰ δὲν ἀπέδιδε καὶ μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὸν λόγον τῆς Μαργαρίτας, ὅστις ἦτο ἀπλοῦν φιλοφρόνημα. Ἀλλως τε δὲ ἐγνώριζε τόσῳ καλῶς τὴν λατινικὴν.

Ἡ Μαργαρίτα ἐξηκολούθησε:

« Εἴμεθα ἐν ἀπελπισίᾳ μὴ δυνάμενοι, ὡς εἶχομεν τὴν ἐπιθυμίαν, ν' ἀναχωρήσωμεν μεθ' ὑμῶν. Ἀλλ' ἡ αὐτὴ μοῖρα, ἥτις ἀπαιτεῖ νὰ ἀφίσετε ὑμεῖς ὅσον τάχιστα τοὺς Παρισίους, κρατεῖ ἡμᾶς καὶ θηλωμένους ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. Ἀναχωρήσατε λοιπόν, ἀγαπητὴ ἀδελφέ, ἀναχωρήσατε λοιπόν, ἀγαπητὴ φίλε, ἀνευ ἡμῶν. Αἱ ἐλπίδες ἡμῶν καὶ οἱ πόθοι σᾶς ἀκολουθοῦσι ».

Ἐκαστος ἐννοεῖ μετὰ πόσης προσοχῆς ὁ Δεμουὺ ἤκουε τοὺς λόγους τῆς Μαργαρίτας, οἵτινες ἀποτεινόμενοι εἰς τοὺς πρεσβευτὰς ἦσαν δι' αὐτὸν μόνον. Ὁ Ἑρρίκος εἶχεν ἤδη δις ἢ τρίς κινήσει ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν, ὅπως γνωρίσῃ εἰς τὸν νέον Οὐγονόττον ὅτι ὁ Ἀλανσὼν ἠρνήθη. Ἀλλὰ τὸ κίνημα τοῦτο θὰ ἦτο ἀνεπαρκές, δυνάμενον νὰ θεωρηθῇ ὡς σύμπτωσις, ἂν μὴ οἱ λόγοι τῆς Μαργαρίτας ἐπεβεβαίουν αὐτό. Ἀλλ' ἐνῷ ὁ Δεμουὺ παρετήρει τὴν Μαργαρίταν καὶ ἤκουε τόσῳ προσεκτικῶς, οἱ ὑπὸ τὰς φαῖδας βλεφαρίδας λάμποντες μέλανες ὀφθαλμοῖτο παρετηρήθησαν ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνας, ἥτις ἀνεσκήρτησεν ὡς νὰ

ἐφ' ἧπτετο ἡλεκτρικὴ στήλη, καὶ δὲν ἀπέσπασε πλέον τὸ βλέμμα τῆς ἀπ' αὐτοῦ.

— Ἰδοὺ ἀλλόκοτος μορφή, ἐψιθύρισε. Ποῖος ἄρα γε εἶναι αὐτὸς ὁ τόσῳ προσεκτικῶς παρατηρῶν τὴν Μαργαρίταν, καὶ τὸν ὁποῖον ἐπίσης προσεκτικῶς παρατηροῦσιν ἢ τε Μαργαρίτα καὶ ὁ Ἑρρίκος;

Ἐνῶ δὲ ἡ βασιλίσσα τῆς Ναβάρρας ἐξηκολούθει τὸν λόγον τῆς, ἀπαντῶσα εἰς τὰ φιλοφρονήματα τοῦ πολωνοῦ πρεσβευτοῦ, καὶ ἡ Αἰκατερίνα ἐβασανίζετο ζητοῦσα νὰ μαντεύσῃ ποῖος ἦτο ἐκεῖνος ὁ ὠραῖος γέρον, ὁ τελευτάρχης προσελθὼν ἐκ τῶν ὀπισθεν ἐνεχείρισεν εἰς τὴν βασιλομήτορα μυροβόλον τινὰ μεταξίνην θήκην, περιέχουσαν χάρτην διπλωμένον εἰς τέσσαρα, ἐν ᾧ ἦσαν γεγραμμένοι αἱ ἐπόμεναι λέξεις:

« Ὁ Μωρεβέλ, χάρις εἰς τονωτικόν τι ὅπερ τῷ ἔδωκα, ἀνέλαβεν ἐπὶ τέλους ἀρκούσας δυνάμεις ὅπως γράψῃ τὸ νόμα τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἦτο εἰς τὸν κοῖτα τῶνα τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἦτο ὁ κύριος Δεμουῦ ».

— Δεμουῦ! εἶπε κατ' ἐαυτὴν ἡ βασιλομήτωρ, ἀναγνοῦσα τὰς γραμμὰς ταύτας. Τὸ προησθάνομην. Ἀλλ' ὁ γέρον οὗτος...
 "Ε! κοσπέττο!... ὁ γέρον οὗτος εἶναι...

Καὶ ἡ Αἰκατερίνα ἔμεινε τὸ ὄμμα ἔχουσα ἀτενὲς καὶ τὸ στόμα ἀνοικτόν.

Εἶτα κύψασα εἰς τὸ οὖς τοῦ λοχαγοῦ τῶν φρουρῶν τῆς, ὅστις ἴστατο παρ' αὐτῇ, εἶπε:

— Παρατηρήσατε, κύριε Νανσύ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φανῇτε... τὸν κύριον Λάσκον, αὐτὸν ὅστις ὁμιλεῖ νῦν... ὀπισθεν αὐτοῦ ἀκριβῶς, βλέπετε γέροντά τινα λευκότριχον, ἔχοντα φόρεμα ἐκ μαύρου βελούδου;

— Ναί, δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ λοχαγός.

— Μὴ τὸν χάσετε.

— Αὐτόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἔκαμε σημεῖόν τι.

— Ἀκριβῶς. Τοποθετηθεῖτε εἰς τὴν θύραν τοῦ Λούβρου μετὰ δέκα ἀνδρῶν καὶ ὅταν ἐξέρχεται, προσκαλέσατε αὐτόν ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως εἰς τὸ γεῦμα. Ἄν σὰς ἀκολουθήσῃ, φέρετε αὐτόν εἰς τινὰ αἴθουσαν καὶ κρατήσατέ τον αἰχμάλωτον. Ἄν ἀντισταθῇ, συλλαβέτέ τον, ζῶντα ἢ νεκρόν. Πηγαίνετε.

Εὐτυχῶς ὁ Ἑρρίκος, οὐδόλως φροντίζων περὶ τοῦ λόγου τῆς Μαργαρίτας εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὴν Αἰκατερίναν καὶ οὐδεμίαν τοῦ προσώπου τῆς ἔκφρασιν ἀπόλεσε. Βλέπων δὲ αὐτὴν παρατηροῦσαν τόσῳ ἐπιμόνως τὸν Δεμουῦ ἀνησύχησε. Καὶ ὅτε τὴν εἶδε δίδουσαν διαταγὰς εἰς τὸν λοχαγὸν τῶν φρουρῶν τῆς, ἐνόησε τί συνέβαινε. Τότε ἐποίησε τὸ σημεῖον, ὅπερ εἶδεν ὁ κ. Νανσύ, καὶ τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε: Ἀνεκαλύφθητε, φύγετε ἀμέσως.

Ὁ Δεμουῦ ἐνόησε τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, δὲν περιέμενε δὲ νὰ ἐπαναληφθῇ. Εἰσδύσας ἐν τῷ πλήθει, ἐγένετο ἀφαντος.

Ὁ Ἑρρίκος καθυσάχασεν, ἀφοῦ εἶδε τὸν Νανσύ ἐπανελθόντα, καὶ ἐνόησεν ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τῆς βασιλομήτορος ὅτι ὁ Δεμουῦ ἐσώθη.

Ἡ ἀκρόσις ἐτελείωσε. Ἡ Μαργαρίτα ἀντήλλασεν ἔτι λόγους τινὰς ἀνεπιστήμως μετὰ τοῦ Λάσκου.

Ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη κλονούμενος. Ἐχαίρετίσε καὶ ἐξῆλθε στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἀμβροσίου Παρέ, ὅστις ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀσθενείας του δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπ' αὐτοῦ.

Ἡ Αἰκατερίνα, κάτωχος ἐκ τῆς ὀργῆς, καὶ ὁ Ἑρρίκος, ἄφωνος ἐκ τῆς λύπης, τὸν ἠκολούθησαν.

Ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσὼν ἔμεινε ἀπαρτήρητος, οὕτως εἰπεῖν, κατ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς τελετῆς. Οὐδ' ἀπαξ κἂν εἶδεν αὐτὸν ὁ Κάρολος, ὅστις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπέσπασε τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀνζιού.

Ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Πολωνίας ἠσθάνετο ἐαυτὸν ἀπολωλότα. Μακρὰν τῆς μητρὸς του, καὶ ἐν μέσῳ τῶν βαρβάρων ἐκείνων τοῦ Βορρᾶ, ὠμοιάζε πρὸς τὸν Ἀνταῖον, τὸν υἱὸν τῆς Γῆς, ὅστις ἔχανε τὴν ἰσχύν του αἰωρούμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἐξερχόμενος τῶν συνόρων, ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού, ἐφρόνει ὅτι ἔχανε τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας διὰ παντός.

Ὡς ἐκ τούτου, ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν βασιλέα, ἀπεχώρησεν εἰς τὰ δώματα τῆς μητρὸς του, ἣν εὗρεν ἐπίσης σκυθρωπὴν καὶ σκεπτομένην τὴν λεπτὴν ἐκείνην καὶ εἰρῶνα κεφαλὴν, ἣν παρετήρει κατ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς, τὸν Βεαρνόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ εἰμαρμένη ἐφαίνετο ὅτι ἤνοιγε τὴν ὁδόν, σαρώνουσα βασιλεῖς, πρίγκηπας, δολοφόνους, πάντας αὐτοῦ τοὺς ἐχθροὺς καὶ πάντα τὰ κωλύματα.

Ἰδοῦσα τὸν προσφιλὴ υἱὸν τῆς, κάτωχον ὑπὸ τὸ στέμμα του, καταβεβλημένον ὑπὸ τὴν βασιλικὴν του πορφύραν, ἄφωνον καὶ ἐνοῦντα ἱκετευτικῶς τὰς ὠραίας αὐτοῦ χεῖρας, αἵτινες ὠμοιάζον τῶν ἰδικῶν τῆς, ἡ Αἰκατερίνα ἐγερθεῖσα προέβη εἰς συνάντησίν του.

— ὦ, μητέρα μου! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας. Ἰδοὺ, κατεδικάσθην ν' ἀποθάνω ἐν τῇ ἐξορίᾳ!

— Γιέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, λησμονεῖς τόσῳ ταχέως τὴν πρόρρησιν τοῦ Ρενέ; Ἐσο ἡσυχος, δὲν θὰ μείνῃς πολὺ.

— Μητέρα μου, σὰς ἐξορκίζω, εἰς τὴν πρώτην φήμην, εἰς τὴν πρώτην ὑπόνοιαν, ὅτι ὁ θρόνος τῆς Γαλλίας θὰ ἦναι ἄνευ βασιλέως, νὰ μοὶ τὸ γνωστοποιήσητε....

— Ἐσο ἡσυχος, τέκνον μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἀχρὶ τῆς ἡμέρας, τὴν ὁποίαν ἀμφότεροι περιμένομεν, θὰ ἦναι πάντοτε ἐν τοῖς σταύλοις μου ἵππος σεσαγμένος, καὶ ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ μου ταχυδρόμος ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Πολωνίαν.

ΜΔ'

ΟΡΕΣΤΗΣ ΚΑΙ ΠΥΛΑΔΗΣ

Ἀναχωρήσαντος τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Ἀνζιού, θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐτυχία ἐπανῆλθον εἰς τὸ Λούβρον, τῇ ἐστίᾳ τῆς οἰκογενείας ταύτης τῶν Ἀτρείδων.

Ὁ Κάρολος εἶχεν ἀναλάβει, λησμονήσας τὴν μελαγχολίαν του, θηρεύων μετὰ τοῦ Ἑρρίκου τῆς Ναβάρρας καὶ συνομιλῶν

μετ' αὐτοῦ περὶ θήρας, ὅτε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ κυνήγιον, δι' ἐν καὶ μόνον ἐλέγχων αὐτόν, διὰ τὴν περὶ τοῦ κυνήγιου τῶν πτηνῶν ἀδιαφορίαν του, καὶ λέγων ὅτι θὰ ἦτο ἐντελής ἡγεμὼν, ἂν εἴξευρε νὰ γυμνάζῃ καὶ ἱέρακας, ὡς εἴξευρε νὰ γυμνάζῃ τοὺς κύνας.

Ἡ Αἰκατερίνα εἶχε γείνη αὐθις ἀγαθὴ μήτηρ, φερομένη προσηνῶς πρὸς τε τὸν Κάρολον καὶ τὸν Ἀλανσὼν, θωπεύουσα τὸν Ἑρρίκον, καὶ τὴν Μαργαρίταν καὶ περιποιουμένη τὴν δούκισσαν τοῦ Νεβέρ καὶ τὴν Σώβην. Ὑπὸ τὴν πρόφασιν δὲ ὅτι ὁ Μωρεβέλ ἐτραυματίσθη ἐκτελῶν διαταγὴν τῆς ἐπεσκέφθη αὐτόν δις ἐν τῇ οἰκίᾳ του τῆς ὁδοῦ *Cerisaie*.

Ἡ Μαργαρίτα ἐξηκολούθει τοὺς κατὰ τὸν Ἰσπανικὸν τρόπον ἔρωτάς τῆς. Κατ' ἐκάστην ἐσπέραν ἀνοίγουσα τὸ παραθύρον τῆς συννοεῖτο μετὰ τοῦ Δελαμὸλ διὰ σημείων καὶ ἐπιστολῶν. Ὁ δὲ νέος, ἐν ἐκάστη τῶν ἐπιστολῶν του ὑπεμίνηνσκεν αὐτῇ ὅτι εἶχε τῷ ὑποσχεθεῖ ὀλιγόστιγμον συνέντευξιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ *Κώδωνος* εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἐξορίας του.

Εἰς μόνος ἦτο λυπημένος ἐν τῷ Λούβρῳ, ὁ κόμης Ἀννίβας δὲ Κοκονάς.

Ἐμαθεν ὅτι ὁ Δελαμὸλ ἔζη, καὶ τοῦτο βεβαίως δὲν ἦτο μικρόν. Ἦτο πάντοτε ὁ εὐνοούμενος τῆς δουκίσσης τῆς Νεβέρ, τῆς φαιδροτέρας καὶ ῥομαντικότερας τῶν γυναικῶν καὶ τοῦτο ἦτο πολὺ. Καὶ ὅμως οὐδὲν τούτων ἠδύνατο νὰ τὸν παρηγορήσῃ διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φίλου του.

Ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ ἔφερε βαρέως τὴν τοικύτην ἀφροσύειν πρὸς τὸν Δελαμὸλ. Ὅχι ὅτι ἐμίσει τὸν Προθηγκιανόν. Ἀπεναντίας εἶχε δώσει πολλάκις αὐτῷ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ κατὰκτησίς τῆς δὲν ἦτο δύσκολος. Ἀλλὰ διότι ἡ ἀπουσία τοῦ Δελαμὸλ ἐγέρει αὐτὴν τῶν θωπειῶν τοῦ Κοκονάς. Ὡς ἐκ τούτου ἡμέραν τινὰ προσελθούσα παρεκάλεσε τὴν Μαργαρίταν νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Πεδεμόντιον τὸν φίλον του, διότι ἄλλως ἐκινδύνευε νὰ τὸν ἀπολέσῃ καὶ αὐτῇ.

Ἡ Μαργαρίτα, δραξαμένη προθύμως τῆς εὐκαρίαις ὅπως εὐχαριστήσῃ καὶ τὸν Δελαμὸλ καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἐπιθυμίαν, προσεκάλεσε τὴν ἐπιούσαν τὴν Ἑρρικέτταν ἐν τῇ ἐχούσῃ τὰς δύο ἐξόδους οἰκίᾳ, ὅπως συνεννοηθῶσι καλλίτερον καὶ ἀνετώτερον ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ὁ Κοκονάς δυσαρέστως ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἑρρικέττας, ἥτις προσεκάλει αὐτόν εἰς τὴν συνέντευξιν τὴν ἐννάτην καὶ ἡμίσειαν τῆς ἐσπέρας. Καὶ ὅμως ἐπορεύθη εἰς τὸ ὀρισθὲν μέρος, ἐνθα εὗρε τὴν Ἑρρικέτταν δυσηρεστημένην, διότι εἶχε φθάσει πρώτη.

— "Ε! κύριε, εἶπεν αὐτῇ. Εἶναι κακὸν νὰ ἀφίνετε νὰ σὰς περιμένῃ... δὲν λέγω μία πριγκήπισσα... ἀλλὰ μία γυνή!

— ὦ, νὰ περιμένῃ! Ἀλλὰ μόλις εἶναι δέκα ὥραι!

— Αἱ καὶ ἡ ἐπιστολή μου ἔλεγε ἐννέα.

— Ναί, καὶ δι' αὐτὸ εἶχον ἀναχωρήσῃ εἰς τὰς ἐννέα ἀπὸ τοῦ Λούβρου, ὅπως ἔλθω ἐδῶ. Ἀλλὰ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ *Gre-*

nelle εἰδόν τινα ὁμοιάζοντα πρὸς τὸν Δελαμόλ.

— Πάντοτε αὐτὸς ὁ Δελαμόλ. Ἀλλά, τί ἔχεις εἰς τὸν ὑπενδύτην σου; Αἷμα;

— Καλὰ! Ἴδου καὶ ἄλλος ὁ ὁποῖος πεσὼν μὲ ἐγέμισε.

— Τί! ἐμονομάχησες;

— Πιστεύω.

— Πάλιν διὰ τὸν Δελαμόλ σου;

— Καὶ διὰ ποῖον θέλετε νὰ μονομαχήσω; διὰ μίαν γυναῖκα;

— Εὐχαριστῶ!

— Ἀκολουθῶ λοιπὸν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἀνακίδειαν νὰ προσποιῇται τὸ βᾶδισμα τοῦ φίλου μου. Τὸν φθάνω εἰς τὴν ὁδὸν *Coquilliere*, περῶ ἐμπρός, τὸν παρτηρῶ, δὲν ἦτο αὐτός.

— Καλὰ τὴν ἔπαθες.

— Ναί, ἄλλ' ἐκεῖνος τὴν ἔπαθε κακὰ. Κύριε, τῷ λέγω, εἶσθαι ἕνας αὐθάδης, θέλων νὰ ὁμοιάζῃς πρὸς τὸν Δελαμόλ, ὅστις εἶναι ἐντελής εὐπατρίδης, ἐνῶ σύ, καθ' ὃ βλέπω, εἶσαι ἕνας οὐτιδανός. Ἐκεῖνος ἔσυρε τὸ ξίφος, ἐγὼ ἔπραξα τὸ αὐτό, καὶ εἰς τὸ τρίτον κτύπημα, ἔπεσε γεμίσας με αἷμα.

— Καὶ δὲν τὸν ἐβόηθες;

— Ἦθελαν νὰ τὸ πράξω, ὅτε εἶδον νὰ διέλθῃ ἕνας ἵππεύς. Ἀ! αὐτός, εἰς τὴν πίστιν μου, ἦτο ὁ Δελαμόλ. Δυστυχῶς ὁ ἵππος τοῦ ἔτρεχε κλπάζων καὶ ὅσον καὶ ἂν ἔτρεξα κατόπιν τοῦ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν φθάσω. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ τινες, συναχθέντες ἐκεῖ διὰ νὰ ἴδωσι τὴν μονομαχίαν, ἔτρεχον καὶ αὐτοὶ κατόπιν μου κραυγάζοντες, ἠναγκάσθην, διὰ νὰ μὴ μὲ ἐκλάβωσιν ὡς κλέπτην διωκόμενον, νὰ ἐπιστρέψω διὰ νὰ διασκορπίσω τοὺς οὐτιδανούς ἐκείνους. Καὶ τοῦτο μὲ ἔκαμε νὰ βραδύνω ὀλίγον. Ἐν τούτοις ὁ ἵππεύς εἶχε γεῖναι ἄφαντος καὶ ἐγὼ ἀπελπισθεὶς περὶ αὐτοῦ ἤλθον ἐδῶ.

— Ἀπελπισθεῖς! εἶπεν ἡ δούκισσα. Πόσον εἶσαι ὑποχρεωτικός!

— Ἀκούσατε, ἀγαπητή μου φίλη, εἶπεν ὁ Κοκονάς, ἀναπεσὼν νοχελῶς ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, ἔχετε ἄδικον νὰ μὲ ἐλέγχετε διὰ τὸν Δελαμόλ, διότι, βλέπετε; ἡ φιλία... εἶναι ἀσὴρ... ἐνῶ ὁ ἔρως εἶναι... κηρίον. Θὰ μοὶ εἴπητε ἴσως ὅτι εἶναι πολὺ λά ἐῖδη...

— Ἐρώτων;

— Ὅχι, κηρίων... Ἀλλὰ πάντοτε εἶναι κηρία. Ὅσον καὶ ἂν ἦναι πολύτιμα, καταναλίσκονται, ἐνῶ ὁ ἀσὴρ λάμπει πάντοτε. Καὶ ὅταν τὸ κηρίον καταναλωθῇ βᾶλλον ἄλλο εἰς τὴν θέσιν του.

— Κύριε Κοκονάς, εἶσαι ἕνας κοῦφος.

— Ἀ!

— Κύριε Κοκονάς, εἶσαι ἕνας αὐθάδης.

— Ἀ! ἄ!

— Κύριε Κοκονάς, εἶσαι ἕνας κατεργάρης.

— Δέσποινα, σὰς προειδοποιῶ ὅτι θὰ μὲ κάμετε νὰ ἐπιθυμήσω τρεῖς φορές περισσότερον τὸν Δελαμόλ.

— Δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον.

— Ἀπεναντίας, δούκισσα. Ἀπατάσθε, σὰς λατρεύω. Ἀλλὰ δύναμαι ὅταν δὲν ἔχω τί νὰ κάμω, νὰ κάμνω τὸ ἐγκώμιον τοῦ φίλου μου.

— Ὅταν εἶσαι μαζί μου, δὲν ἔχεις τί νὰ κάμῃς; Τότε, πότε ἔχεις;

— Τί τὰ θέλετε, δούκισσα. Ὁ πτωχὸς αὐτὸς Δελαμόλ εἶναι πάντοτε εἰς τὸν νοῦν μου.

— Τὸν προτιμᾷς ἀπὸ ἐμέ. εἶναι ἀνάξιον! Ἀκουσε, Ἀννίβα! Σὲ μισῶ. Τόλμησε νὰ μοῦ εἴπῃς εἰλικρινῶς ὅτι τὸν προτιμᾷς ἀπὸ ἐμέ! Ἀννίβα, σὲ προειδοποιῶ ὅτι ἂν προτιμᾷς ἄλλο τι ἀπὸ ἐμέ εἰς τὸν κόσμον...

— Ἐρρικέττα, ἡ ὥραιότερα τῶν δούκισσῶν! Διὰ τὴν ἡσυχίαν σας, πιστεῦσατέ με, μὴ μοῦ κάμνετε ἀδιακρίτως ἐρωτήσεις. Σὰς ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας. Ἀλλ' ἀγαπῶ τὸν Δελαμόλ περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄνδρας.

— Ὠραία ἀπάντησις! εἶπεν αἰφνης ξένη τις φωνή.

Καὶ ἀνεγερθέντος τοῦ ἐκ δαμασκηνοῦ ὑφάσματος ἐπιτοίχου ἐφάνη ὁ Δελαμόλ.

— Δελαμόλ! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς, χωρὶς καὶ νὰ προσέξῃ εἰς τὴν Μαργαρίταν, Δελαμόλ! φίλε μου! ἀγαπητέ μου Δελαμόλ!

Καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του, ἀνατρέψας καὶ καθίσματα καὶ τράπεζαν.

[Ἐπειτα συνέχισα].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενου φύλλον).

Ἐπὶ τῶν δι' ἐλαιοχρωμάτων κεχρωματισμένων τοίχων, ὡς καὶ τῆς ὀροφῆς, ἐβλεπέ τις εἰκονογραφίας ἀνευ τέχνης τινὸς προοπτικῆς ἐντὸς λευκῶν πλαισίων, τὸσον τολμηρὰς ὅσον καὶ ἀφελεῖς ἄνθη καὶ καρποὺς ἀλλοκότους, τοὺς ὁποῖους ἀναμφιβόλως ὁ ζωγράφος ἐν τῇ ἀκλονήτῃ αὐτοῦ πίστει ἐπίστευεν ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς κήποις τοῦ Παραδείσου, εἰ καὶ ἦσαν ἄγνωστα τοῖς ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπὶ τῶν γείσων τῶν θυρῶν, ἐστρογγυλωμένοι καὶ βαθεῖς σηκοί, προωρισμένοι ἵνα περιλάβωσιν ἐνθυμήματα τοῦ χατζιλικιοῦ, κογχύλια δερβισῶν, κομβολόγια τῆς Μέκας, ἄνθη μεμαραμμένα συλλεχθέντα ἀπὸ τοῦ τάφου τοῦ Μωάμεθ, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὑπερμεγέθης ἀχύρινος σφῆας, κεκαλυμμένος διὰ λειομετάξης ἐπερραμμένης χρώματος πρασίνου καὶ κιτρίνου, ἦτο ἐστρωμένος περὶ τὸν θάλαμον ὑπὸ τὰς θυρίδας, αἵτινες ἐκαλύπτοντο διὰ παραπετασμάτων ἐκ σάγης ἐναλλάξ πρασίνων καὶ κιτρίνων.

Ἐπὶ ἐνὸς τῶν γωνιῶν τοῦ σοφᾶ ἐκάθητο ὁ Ῥεσὶδ-Μολλάς· καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἡ Ἀζιβὲ εἰς τὸν θάλαμον, ὁ γέρον ἔστρεψε μεταξὺ τῶν δακτύλων του τὸ ἐκ κόκκων ἀλόης κομβολόγιόν του, δὲν ἀνέβλεψεν ὅτε εἰσῆλθεν ἡ ἀνεψία του· ἐφαίνετο λίαν ἀπησυχολημένος εἰς τὸ ν' ἀκούῃ τὸν κτύπον τοῦ μεγάλου ἀργυροῦ ὥρολογίου του, ὅπερ εἶχεν ἐκβάλει ἐκ τῆς δερματίνης θήκης του καὶ ἔκειτο ἐπὶ τῶν γονάτων του.

Ἡ νεᾶνις ἴστατο ἐνώπιόν του, ὁ δὲ Μολλάς χωρὶς ν' ἀλλάξῃ στάσιν,

— Ἴδου, εἶπε, πῶς παρέρχονται αἱ ὦραι αἵτινες λεπτὸν πρὸς λεπτὸν καὶ ἀνὰ πᾶν κτύπημα τοῦ τικ-τάκ τούτου μᾶς ἀγούσιν ἐγγύτερον εἰς τὴν αἰωνιότητα. Αἱ ἡμέραι διαδέχονται ἀλλήλας, εἴτε τὰ δάκρυα ἡμῶν κάμνουσιν αὐτὰς νὰ ὁμοιάζωσι πρὸς ποταμούς ὀδύνης, ῥέοντας ὑπὸ τὴν ἀψίδα τῆς ὑπομονῆς ἡμῶν, εἴτε κεχρυσωμένοι διὰ τῆς ἐλπίδος, συνδέονται πρὸς ἀλλήλας ὡς κρῖκοι ἐρυθροί. — Προεῖδες, Ἀζιβέ, ὅτι ὅταν τις ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἀφίνει αὐτὸν ὅταν ἀφίση τύψιν συνειδότης ὀπισθέν του... Ἡ συγχώρησις πρέπει νὰ ἦναι ἡ τελευταία φάσις τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν... Σὺ τὸ εἶπες, ὅτι ὁ Τεφθὴκ ἀποθνήσκων ἐσυγχώρησε τὸν ἀδελφόν του, ἐγὼ δὲ ὁ γέρον, ὅστις εἶμαι τόσον πλησίον τοῦ τάφου, ὅσον ὁ μιναρὲς πλησίον τοῦ τζαμίου, δὲν ὀφείλω νὰ ἦμαι οἰκτεῖρων πρὸς τὸν υἱόν μου;...

Ἡ Ἀζιβὲ ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ Μολλάς δὲν τῇ ἔδωκε καιρὸν.

— Λοιπὸν, ἀνεβέλαθε σταθερῶς, καὶ βλέπων τὴν ἀνεψιάν του κλίνουσιν τὴν κεφαλὴν ἐνώπιόν του, καὶ ἐγὼ θὰ συγχωρήσω! Ἀς ἔλθῃ λοιπὸν ὁ Τζελάλ, αἱ ἀγκάλαι μου ἔσονται αὐτῷ ἀνοικταί!... Εἶναι τόσον γλυκὺ τὸ νὰ αἰσθάνηται τις ὑπὸ τὰ χεῖλη τοῦ τὸ μέτωπον υἱοῦ μετανουήντος!... Ὑπὸ ἕνα ὅμως ὄρον. Θέλω νὰ δεχθῶ τὸν δερβίσιν Τζελάλ καὶ οὐχὶ τὸν ἀξιωματικόν... Ἀς θραύσῃ τὸ ξίφος του πρὶν διασκελίσῃ τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας μου· τὴν θυσίαν ταύτην ἀπαιτῶ παρ' αὐτοῦ καὶ εἰς ταύτην Ἀζιβὲ ὀφείλεις νὰ τὸν κάμῃς νὰ συγκατατεθῇ...

— Ἐγὼ! ἀνεφώνησεν ἡ νεᾶνις πίπτουσα παρὰφορος εἰς τὰ γόνατα τοῦ Μολλά· ποῖον δικαίωμα ἔχω ἐπὶ τοῦ Τζελάλ, ὥστε νὰ τῷ προτείνω τοιαύτην θυσίαν; Ὁ ὑπερασπιζόμενος τὴν πατρίδα του καὶ ἀποθνήσκων ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, νομίζεις ὅτι εἶναι τοσοῦτον ἀξίος, ὅσον ὁ βαττολογῶν μετ' ἀδιαφορίας δεήσεις διὰ τῶν χειλέων του... Εἰς στρατιώτης εἶναι ἀντάξιος ἐνὸς καλοῦ δερβισοῦ. Ὁ Μέγας Προφήτης ἡμῶν δὲν μετεχειρίσθη τὸ ξίφος ἵνα πολεμήσῃ τοὺς ἀπίστους; Ἀ! πιστεύσατέ μοι, Μολλά-ἐφέντη, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀζιβέ, ἥς τὰς παρειὰς ἡ ἑξαψὶς ἔκαie, καὶ μὴ προτείνετε ὄρους διὰ τὴν συγχώρησίν σας. Διότι συγχώρησις, σημαίνει λήθην, ἀγάπην, ἐμπιστοσύνην!... Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἔχω ἀρκοῦν θάρρος νὰ ἐξακολουθήσω ἐπὶ πολὺ νὰ ἀπατῶ τὸν Τζελάλ μὲ κενὴν ἐλπίδα. Ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἔκαμα ὡς ὁ Τεφθὴκ, τὸν συνεχώρησα ἀνεπιφυλάκτως καὶ ἀμετακλήτως.

Ἡ νεᾶνις, ὁμιλοῦσα οὕτω, παρήλλαξεν ὅλως. Δὲν ἦτο πλέον ἡ ψυχρὰ Ἀζιβέ μὲ ὀμματα τεταπεινωμένα καὶ μὲ δειλὸν βλέμμα. Οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ τῆς διηνοίχθησαν, ἡ μέλαινα κόμη τῆς ἔπεσε κυματωδῶς ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, παρασύρουσα ἐν τῇ πτώσει αὐτῆς τὸν ἐκ λεπτῆς γάζης κεφαλὸδεσμόν της. Αἱ χεῖρές της συνεκρατήθησαν ἐνῶ ὠμίλει καὶ ἐφαίνετο